

Новият завет

пастор Стоян Петров

Стих за запаметяване:

„Ето, идат дни казва ГОСПОД, когато ще склуча с Израилевия дом и с Юдовия дом нов завет“ (Йеремия 31:31).

I. Ето, идват дни...

Как бихте обяснили текста: „Ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им“ (Йеремия 31:33)?

На планината Синай Господ е написал Своите закони върху каменни плочи. Той имал предвид, че тези закони също ще бъдат написани в сърцата на хората. Но израилтяните се задоволявали да гледат на тях просто като на външен набор от закони и на тяхното спазване - като на външно, видимо съгласие. Бог не е искал Неговите закони да се разглеждат по този начин. Той е поканил хората Си да получат от Него новото сърце (вж. Езек. 36:26), но те били доволни само от външния вид на религията. Съгласно новия завет сърцата и умовете на хората трябва да се променят (вж. Рим. 12: 2; 2 Кор. 5:17). Хората не могат да действат справедливо със собствената си сила, но със силата на Христос, обитаващ сърцето, живеещ Своя живот във вярващия (вж. Гал. 2:20). Те са родени от Духа и носят плодовете на Духа (Гал. 5:22, 23). Промяната може да бъде ефективна само чрез Божествена сила. Само Бог може да „вложи“ Своя закон в сърцата на своите последователи, макар, разбира се, не без съгласието и съдействието на човека (вж. АБК).

II. Сърцето

Защо получаването на „ново сърце“ е основата на новия завет между Бога и народа Му? (Йезекиил 36:26)

Още от Синай Бог се опитвал да въведе принципите на новия завет, но хората отказали да ги приемат. Те не разбрали, че без Божествена благодат и промяна в сърцето не биха могли да окажат необходимото послушание. Постоянното бреме на пророците е било да водят хората към тази истина. В разглеждания текст (Йезекиил 36:26), Йезекиил искрено апелира към пленниците, показвайки им единствената основа за бъдещ успех. Историята записва, че те са отказали да го послушат и са станали по-фанатични. Съществува опасност в днешната ни епоха на просветлението да изберем да живеем при условията на стария завет. Ние осъзнаваме, че подчинението е необходимост, но действията ни излизат от

неосветени сърца. Опитваме невъзможното, обезсърчаваме се: „Окаян аз човек!“ (Рим. 7:24). Ако в момента на отчаянието потърсим и намерим Исус, тогава това, което „законът не може да прави“, Исус дава възможност да правим (Рим. 8: 3). С обитаващия в нас Христос „изискванията на закона“ са изпълнени (Рим. 8: 4).

III. Старият и новият завет

Защо заветните обещания не се отнасят само до еврейската нация? (Исая 56:6, 7)

Кои са приликите и разликите между стария и новия завет?

IV. „По-добър“ завет

Защо новият завет е наречен „по-добър“ от стария завет? (Евреи 8:6-8)

„Първи завет“ (Евреи 6:7): с този израз авторът дефинира системата, действала от времето на Синай, в която левитското свещеничество е било неразделна, съществена част. Тази система със своите закони приключила, когато Исус станал първосвещеник (вж. Евреи 7: 12,18,19). „Без недостатък“: с това се подразбира, че е имало недостатък. И все пак това не е от страна на завета, а от страна на хората... Законът сам по себе си не е довел нищо до съвършенство, но правилно прилаган, той трябва да сочи към Спасителя и спасението.

„Порицава“ (Евреи 8:8): недостатъците на първия завет не били нито в него, нито в Бог. Проблемът е от страна на хората (вж. Евреи 8: 7; срв. Рим. 9:30 до 10: 3; Евреи 3:18 до 4: 2). Те твърдо се придържали към вярата, че спасението може да бъде постигнато чрез стриктно спазване на закона, особено законите, свързани с церемониалните актове и жертвоприношения. Може би това, което те отказали да научат в собствената си земя, трябвало да приемат под строгата дисциплина на пленничеството. Но дори пленът не им помогнал да постигнат истинска промяна. Повечето от тези, които се завърнали от плен, продължили да бъдат в старите заветни отношения. Когато учението на Христос и апостолите било вече реализирано, несъмнено е ясно евангелието, което евреите са могли да получат много по-рано, но им било много трудно да изоставят старата система от форми и церемонии. Посланието към евреите би трябвало да им помогне да направят тази промяна. Авторът тук се обръща към пророчеството, за да подкрепи тезата си за Христовото първосвещеничество.

Християнската църква е наследник на духовни привилегии и задължения, които някога са принадлежали на буквалния Израел. „Нов завет“ (Евреи 8:8): нов по отношение на „първия завет“. Идването на Христос и Неговата жертва сложили

край на левитската система (вж. Ефесяни 2:15). Проливайки кръвта Си, Христос потвърдил завета, сключен в далечното минало с Адам и потвърден с Авраам (вж. АБК).

V. Новозаветният свещеник

Каква е връзката между жертвата на Исус и службата Му като Първосвещеник на новия завет? (Евреи 9:12)

След като имаме толкова знания за Исус и спасителния план, означава ли това, че би трябвало да Му бъдем по-верни, отколкото вярващите в старозаветните времена?

Апел:

„Не мога ли да направя с вас като този грънчар, доме Израилев? - заявява ГОСПОД. Ето, както е глината в ръката на грънчаря, така сте и вие в ръката Ми, доме Израилев“ (Йеремия 18:6).

Да позволим на Христос да ни моделира, като отнеме каменните сърца и ни подари нови сърца!